

Que suis je, hélas!...

Що я тепер, о боже! жить мені для чого?
Слаба, мов тіло, в котрім серця вже нема,
Тінь марна я, мене жаль — туга обійма,
Самої смерті прагну, більше вже нічого.

Не будьте, вороги, ненависні до того,
Хто в серці замірів владарних не здіма,
Бо муку більшую, ніж має сил, прийма,
Не довго втримувать вам лютість серця свого!

Згадайте, друзі, — ви, котрі мене любили, —
Що я без щастя — долі у житті сьому
Нічого доброго зробіть не мала сили;
Кінця бажайте безталанню мойому,

Бо вже коли я тут недолі досить маю,
Хай буду я щаслива там, у іншим краю!

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 91.

Вперше надруковано в журн. «Зоря», 1888, № 24, стор. 405, під заголовком «Прощальна пісня Марії Стюарт» з такою авторською приміткою:

Сонет сей написала славетна безталанниця Марія Стюарт, сидячи у темниці, 1586 р. 22 листопада, після того, як дізналась, що смертний вирок її вже підписаний жорстокою сперечницею Єлизаветою. Чулая лебедина пісня Марії, зложена в таку хвилину, дивує ще більше штучною літературною формою сонета.

Автографи — ІЛІШ, ф. 2, № 746, стор. 7, та ІЛІШ, ф. 2, № 747, стор. 61.

Датується орієнтовно 1888 р. на підставі першодруку.

Подається за збіркою « [На крилах пісень](#) », К., 1904, стор. 9